

Loquima en un acte
y en vers arreglada
à la escena
Catalana
per.

UN REY AL COS.

1223

Eduart Aulés

1881.

THE
LIFE
OF
JAMES
MILNE

1.
Introduction

UN REY AL COS.

—

Foguina en un acte y en vers
 arreglada á la escena
 catalana

per

Eduard Aulís.

Retiro

1881.

2011-11-11

1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000

1000

1000

1000

Personatjes

=

Antonietta.

Ricardo Villaplana.

D. Ramon Mata.

Carles.

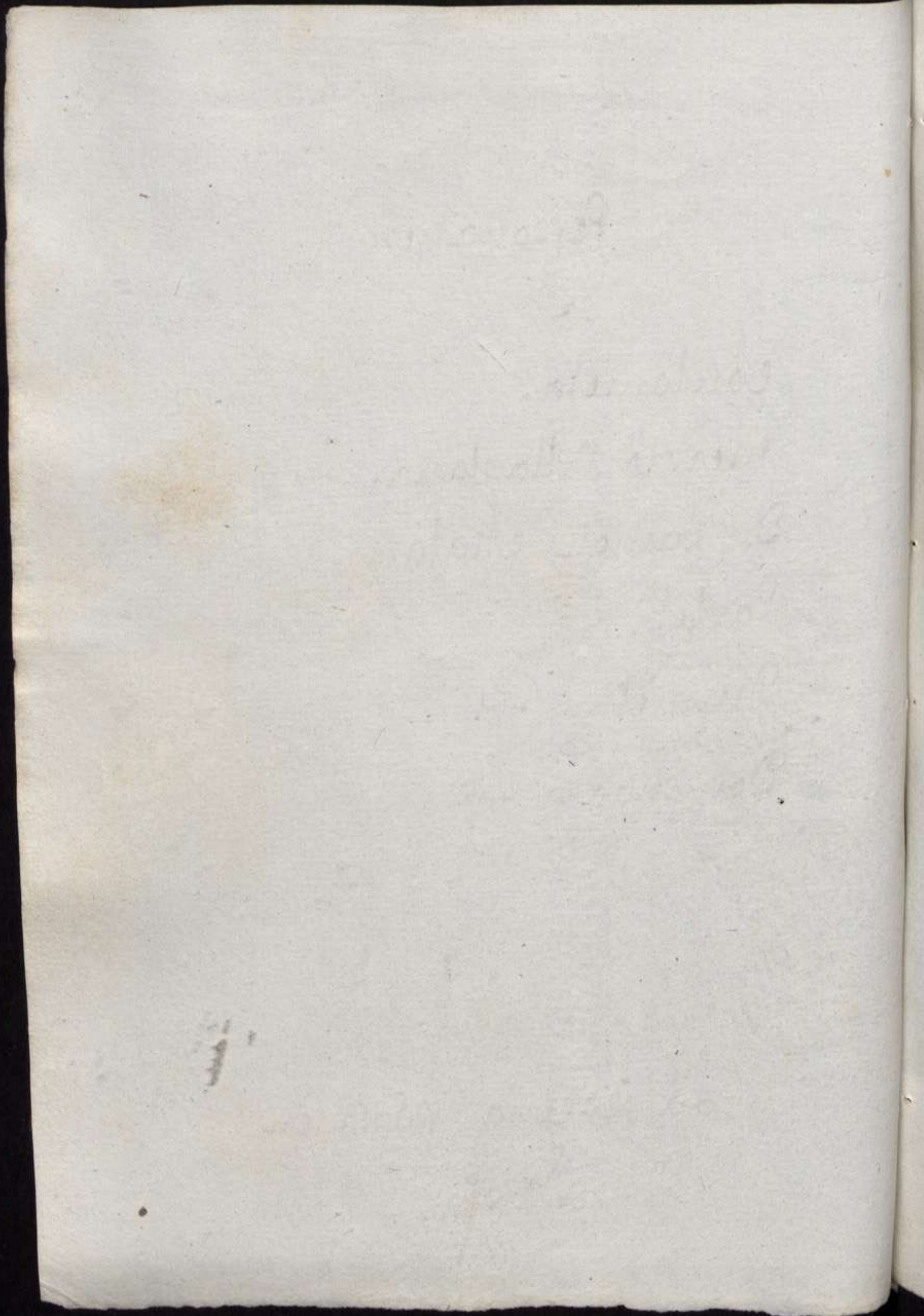
Quimet (criat.)

Domingo. (criat.)

=

La escena passa en
Sarria.

Obel unich.

=

Sala de una torre de Sarria.
 Porta d'entrada al fondo.
 Ob la dreta primer Arme
 una porta, a segon una
 finestra. Ob la esquerra dos
 portas, la de primer Arme
 conduheix a la habitacio de
 D. Ramon, l'altra a la
 de Antonieta, una tau-
 leta rodona, y sobre un
 tambor de brodat.

Escena 3^a

Grimet, després Carlets y després

St. Ramon.

=

Int.

(Abrellanant en un oïllo prop
de la tauleta llegint el dia-
ri de'n Hensi.)

"La societat se halla en el
borde de un abismo. Nos-
otros creemos imposible
que se salve del peligro."

(Parlant.)

y donchs, calla sabotassas

buryol. embruta papers!.

(Llegint.)

Espana desde la gloriosa
revolucion de Setiembre...

Car-

(Entra per l'ordre)

Guimet.

Gui-

Oh! Es vostè? Bon dia.

Car-

Molt bon dia. Que us hi es
l'eu amo?

Gui-

Es al seu quarto.

(Cridant.)

O Ramon! O. Ramon!

Ram-

(Sim.)

Que!

Gui-

Hià l'eu amic que l'demana.

Cuiki, home!

Nam-

(Dins.)

Ya vineh!

(el Carlet)

Ya vè!

Car-

(allargant la veu per pendre-li - veu)

(i dins.)

Qu'es l d'any?

Qui-

Si senyor.

(Corrent a llegir)

España desde la gloriosa
revolucion de Setiembre-

Nam-

(Intint del zen quato)

Oh! tu perqui Carlets!

Deus veni a es moxoar.

Car-

No. gracias.

m'hi purgat qu'eran las set,
y no puch...

Nan-

Ah! Estàs de purga!
Que no estàs bô? Que tens!

Car-

Nis!

Nan-

Y donchs!

Car-

Es per precaucio;

jo sempre ~~faig~~ lo mateix,
abans d'un viatge un purgant,
així ho deya un metje anglès.

Y com dema demati

cap a Italia falta gent...
Me'n vaig a Italia!

Nan-

Ah! sí. Bravo!

Se'n-vàs sense mi.

Cor.- Home, es net!

Zin.- Heyna pura! que son buiros!
(Llegint)

"España desde la gloriosa revolución de Setiembre...

Nam.- I'hi haig de parlar francament,
de tu no ho evaya, fe un viatge
tot sol, sense dirme res!

Qu'm vàs prometre esperar-me!

Cor.- Es cert! però home de Deu...

Ja dirnit anys que t'espero!

Nam.- No es culpa meua, ja ho veus,
sempre m surt algun obstacle.

Cor.- Guig home!

Nam-

‘L pepante très

60

que us habiam de anà a Suissa.

Car-

Sius ‘bia près ls bitllets;
prou que me ‘u recordo.

Nam-

‘L diable
va volguè que jo ‘m casis
y vaig demanarte un plasso.

Car-

Si, per la lluna de mel:
y mientrestant, adios viatge
y pent ‘ls bitllets. Després
la dona se ‘t fa embrassada.

Nam-

De qui es la culpa?

Car-

‘Oby. reden!

potz es meua!

Nam-

Be, si!

Quin-

(Abiseantse y anant à zerre
en una cadiva del fondo.)

Burrus!

(Llegint)

"Espanña desde la gloriosa re-
volucion de Setiembre..."

Car-

Ebb lo embaràs lo cert es
que 'm vós demana un nou plasso
venc el plasso y no marpém

Nam-

Yo no podia espatriarme
tenint un fill al talé.

Car-

Pero y després que ya veigues
qu'esperabas?

Nam-

I bateix.

Car-

Y quant ~~va~~ ^{seu} bateigat?

Nam- Home, que poses las dents!

Car- Y després que dignes; papa,
y després que s'eduques,
y jo entretant preneh las purgas
y no'm moeh.

Nam- Pobre Carlets!

Car- Jo no puch passar la vida
esperante, home!

Nam- Ja ho veig:
pero... Bueno, no't demano
mes que vuit dias.

Car- Perque?
Perque t' necessitas, vaja.

Nam- Per casar la filla, crech
qu'es molt just.

Qui-

(Entrant al primer silló)

N'hia per evamarze!

(Segueix)

Espanya desde la gloriosa..

Car-

Vols qu'esperè l'casament?

Ja puch crendrer la pipa.

No m'agafas.

Nam-

(Alt misteri)

Est. baixet!

Jo m'penso haver trobat algo
per l'ebutonia.

Car-

ebh. aigè estèn

meave!

Nam-

Y hasta m'estranya
no tenir carta... Guimet!

Qui- Mama. (Daja son molt burros!)

Nam- Que no ha vingut l'arter?

Qui- No senyor.

Nam- No hi rebut carta?

Qui- Si senyor, ave hi penso.

Nam- Ahont es?

Qui- (Sense moure del lloc)

La tinch aquí a la butpaca.
Porta, home!

Nam-

Qui-

(Sense moure y posant-se en
actitut perquè D. Harmon li
prengui de la butpaca)

Obqui. No la té?
Prop de la pipa.

Nam-

(Que li busca en la butpaca)

Oh! si, gracias.

Qui-

(cliquantse)

Vaja no'm pull cremarries!

Nam-

(de la petra.)

Quin atwas! Quant l'han portada!

Qui-

Ja tres dias.

Nam-

(Marxiant l'exp.)

Qu'ets distret!

Qui-

(AD. Namon)

Me'n vaig.

Nam-

(Llegint la carta)

Bueno, home. Magnifico!

Qui-

Quinols, embruta papers!

(Llegint)

"España desde la gloriosa

63
revoluçion de Setiembre...

(Surt pe l' (ro.)

=

Escena 2ª

D. Harmon. Carlets.

=

Can

(Contemplant à guin lat anaulsen)
(No ho bia vist en una vida.)

(A D. Harmon)

Guin eriat mes senyor tens!

Harmon.

(Legint la carta.)

Si, com jo li doch padri
& tinch minuat.

Car -

Prou que's ven.

Nam -

Mes que criat es un amic.
Bravo! Carlets ja estem bé!
Tot esta arreglat!

Car -

Que
Tot.

Nam -

La carta es del pretendent
de la noya, un home serio
y rich, y m'escriví que ve
a Savia per demanarla.

Car -

Y la noya ho sab?

Nam -

Ca! res;

pero l'conceip molt y... vaja
crech que aviat ho tindrem llet.

Car -

Be, quant marxem? Oull saberho.

64
Nam- Deuràs: avuy es primer.
l' quinzè caso la noya;
l' setze...

Car- l' setze us purgüem.

Nam- Daya una aficio à las purgas!
Be, purguemüos.

Car- l' diset...

l' diset poeh à la maquina.

Nam- Y à Italia! Quin gust! Venüem
Venecia! brivüem ab gondola.

Car- No 'n farüem poeh de mal, eh?

Nam- Gu, vull vèver las romanas.

Car- Bira! jo tambè!

Nam- Ah! dolent!

Car- No hem d'importa' ls abrichs

las nits son prescas.

Nam-

Ja pret

al istiu.

Car-

Vaya!

Nam-

Magnífich.

Que m'agrada a mi aipo! Bien!

Car-

Ja que t'ving tant decidit
vaig a encarregar ls bitllets.

Nam-

Tant aviat.

Car-

Oh! A mi m'agrada

fer las cosas ab molt temps!

Ab aipo no vull excusas,

ja t'aviso! m'arive

ool! obquet cop ho t'espero.

Nam-

Vaja home, no y parlem mes.

=

Escena 3ª

J. Ramon. Ingo. Cuntorieta.

=

Ham- Potzì avuy l' tindre aquí!
A penas in queda temps
per preparara à la cuntorieta.
Ella bi ho tè de saber.

Chu- (Surt de sa habitacion)

Papa necessito suere
d'ingun la clau del buffet.

Ham- La questio no es de suere ave

jilla, ha arribat lo moment
de parlar... de parlar serio.

Ent- No m'espanti.

Nam- Escoltam bi.

Obquet moment es solemne,
molt trascendental, m'entens?

Ent- No senyor, si no s'explica!

Nam- Bueno donchs, t'ho explicare.

No has pensat may en casant
tu.

Ent-

Do!

Nam-

Parlam francament.

Ent-

Si senyor, moltes vegades.

Nam-

(Qu'is ignoscenta! Deu meu!)
Donchs ja, arribat l'hora.

Abu -

(Meyre)

Abh. di -

Qui es guapo?

Qui!

Non -

Abu -

d' que m' pretent!

Non -

(Qui es candorosa!) d' qui es guapo
no ho es, mes aviat es lleig,
Pero es alt xivio... es un home
sabr. pret.

Abu -

(Abb retaqueria.)

No m' agrada pret!

Non -

(Qui es angelical!) Guig. tonta,
ja l' venias. coneix las lleys
a fondo .y ti cent accions
del Sobregat.

Chu-

Yà mi qui!

Diguim, si es vos ò moreno,

si he bigoti ò no'n tèn...

Ham-

Ca' bigoti un advocat!

Chu-

Eh! Es advocat! Malament!

Ham-

Perquí!

Chu-

Perquè no m'agraden
Sempre estant sols per papers.
No m'es pensen ab la dona
ls diuenenjes.

Ham-

(Chuguet!)

Chu-

Després quant pujan a informe,
per defensà als seus clients,
s' moteijen y s' insultan
y luego ls ven tant fresques!

Man. Y que?

An. Que aigis s'acostuman
à no creuar-se per res,
à no tenir ni amor propi,
ò tornan l'infatichs, fets
y cobarts. Ca! no m'agafan,
jo vull un home valent!

Man. Valent dius? Ho es mes qu'en Prim
No has endevinat qui es?

An. No.

Man. Naja, es...

An. Quil

Man. D. Pau Batlle.

An. Reyna pura! Ollo tant vell!
; Augi!

Ham-

En epageras dona!

Ch-

Y es pato y té ls ulls vermells,
sempre li ploran. Oh! y parla
llati.

Ham-

Y que 'l parla molt bè!
La llengua de Liceron!

Ch-

Gran mal! Jo m'estimo mes
la badella!

Ham-

(Es un angel!)

Però filla com queda!

=

(Entre guinet a anunciar

a un senyor moment Vila-

plau.)

Escena 4^a

J. Ramon. butonieta

Guimet lingo Vilaplana.

=

Gu-

J. Ramon!

Ram-

Que vols?

Gu-

Hia un home

que va a caball!

Ram-

Bueno; y qui?

Gu-

Porta un criat que també va
a caball!

Ram-

Dali! Ocabin.

qui volen?

Qui - No ho sè que volen
Desitja parlarli.

Nam - Qui es?

Com se diu?

Qui - (Dantli una targeta)

Binguini.

Nam -

(Llegint)

"Ricardo

Nilaplana.

(Parlant.)

No l'conech!

Qui - Don que t'è pressa.

Nam -

Donchs qu'entri.

feslo entrar.

Qui -

(Al fondo indicant)

Uh! senyor!... Dostè!...
ja pot entrar.

(Vilaplana apareix per l'entrada
i queda parat. Quinet el tren
a arribar.) Vilaplana va a
pardeni botas de montany
un litigo a la via.)

Vaja! home, entri!
(el quinet.)

Escolla, tu, dependent.
Si has estat entre salvatjes
dissimulaho: m'has entès?

(el delirant i traient el
cognac.)

Dispensi!

Ata-

¡D. Nannon Mata!

Nam-

Servidor.

(Trayente l'barret.)

Molt senyor meu.

Celebro... Y la senyoreta
si no m'enganyo, deu ser
la seva filla.

(Moliment afirmatiu de D.
Nannon.)

Binch l'honra

donchs, de posar-me als seus peus.

Ab-

(Saludant.)

Gracias! (Qui's fi.)

(Antònia s'assenta y brida)

Nam-

¡Pot saberse!

à que dech l'ho novè...

Vitar

Ja ho crech!

Si, jo vinch de Barcelona
perquè ho sàpiga, no m'és
que per ço: vinch à caball
perquè a mi m'agrada l'tren;
y m'agrada si esveissi;
perquè l'caball, sab'...

Nam-

Ja entench.

(Perquè seguim!)

Digni.

D. Namon ho sento;
pero tinc l'gust de ser
portador de una notícia
poch agradable.

Nam-

(Murmur)

Si! qu'es!

Vila- Fa tres mesos, si, tres mesos,
era pel mes de Febrer.
No, ara hi penso era pe'l Mars,
dos mesos fa.

Nam-

Home, per Deu,
acabi.

Vila-

Es oritat; m'estaba
jo al bell davant del Cafè
Cuyàs...

Nam-

(cbp y punta l'enguit)

(cbp! ay!.. ay!..)

Vilaplana queda estranyat de la

groceria de D. Namon y després

d'un pauca i per l-barret
al afectuós.)

Qui. (Qu'es pesat!)

Vila-

Tornchs al grà. Bueno.

Yo'm trech l barret, y ell

(Fa l mateix joch)

en comptes de correspondre
al meu saludado cortès

y trenes l seu. navanjas!

segueix l camí tant presch!

Qui-

(Prenent part al lo relato)

Si que...

Vila-

(Lirio)

Obrieh meu; jo no tinc
la costum d'explicar ls fets

pe'ls lacayos.

(A D. Harmon)

Donchs com deya
segueix 'l camí...

Harmon-

No veig
per hont pot interessar-me
aïçò a mi.

Vila-

Calma; are ve.

Ferit 'l meu amor propi
jo que corro detrás d'ell.
l' agafó per la levita...

no, que portaba chaquet.
y devant de las Drassanas
l' deturo. L' havia près
per altre! no era l' amic.

que'm creya.

Nam-

No. (Ya mi que?)

Nila-

Llavors li dich: mestre, acabo
de saludarlo jo, y ell
que'm contesta: bi; y que vol
si jo a voste no l'coneck!

Qui-

Escla'!

Nam-

(Impatient)

Pero...

Nila-

Jo tampoch

l'coneck, y no obstant veu
que l'hombre ab el meu saludo.
Baja, li dich: acabem.

que'm contesta o no'm contesta.
Y ell que's creu que'm diu pimplet.

Al sentirme això en sulfuro
y res li dich: indecent
y li dono un revès.
Si!

Ham-

Vila- Si senyor l'home que reb
un saludo y no l'contestà
es un gran indecent, ey!
à no ser que sigui calvo!

Ham-

(Qu'es original!)

Vila-

Elles breu;

in vaneu enfita insultant nos,

Ham-

Pero à mi que'm conta!

Vila-

Què?

Ja veurà, si l'fastidio

diguimho clà y me'n nire.

quis. No, continuu

(Ironia.)

Vila-

Mil gràcias.

(Obquet vol rebre, ja ho veig.)

(D. Namon)

L'endemà 'l quatre de Mars.

no era 'l quatre que era 'l tres,

- no; 'l dia cinch, ja me'n recordo.

Nam-

Per Deu, home; al fet, al fet.

Vila-

Juraria qu'era al quatre.

Nam-

(No acabava may! ell hi assech.)

(D. Namon s'assenta. Vilaplana

després de una pausa de sorpresa, va

al fons, pren una cadira,

la col·loca aprop del silló en

que en D. Namon, s'hi asseu

y segueix.)

El vint de Mars, com li deya
m veig citat perquè anés
a cal jutje a declarar
y... sab perquè? Perquè aquell
u va donar part al jutje
y'm varen formar un procés
per homicidi frustrat;
tot per un revís, ja ho veu.
Que li semblarà.

Nam-

vila-

Qu'es pesat!
(Sulfurat.)

y s.

Nam-

Qui-

No, home, no; aipo' dels plets!
(Mient)

Per un revès! Si qu' es celebre.

Vila-

(ellin.)

Qu' esclau, vis a fe' l' teu fet.

(cl. Nam.)

Es de broma l' seu lacayo!

Nam-

(est indulgent)

Hillol men!

Vila-

(Lich.)

Pero no men.

Quant ab un li forman causa
l' primer que te de fer
es...

(S' deté vellent que qumet qui est
à la seva esquerra allarga l' esp
per intervenir. et o's decideixen)

à rependrel, y tombantli la or-
guens continua.)

es buscarse un advocat
y vaig buscarne un, ja ho crech!

(D. Ramon aburrir d'una capeta
à la cupa de rapè com oi to-
quis 'l piano.)

Si 'l fastidio me 'u vaig!

(cbl afectatiss)

Nam-

Ca! no senyor, no al revés!

Vila-

Bueno donchs, arriba 'l dia
de la vista, jo hi vaig ser,

y després que 'l relator
va llegir l'apuntament,
s'aiceia 'l meu advocat.

Animal! Vostè in permet
que li digui animal!

75

Nam-

Home,

per mi no hi ha inconvenient.

Vila-

Gracias. Donchs be; l'animal-

(Separa que Di Namou se rasca
una taca d'espelma que té al
pantalou.)

Nam-

Segueixi.

Vila-

No, esperaré...

Nam-

Què!

Vila-

Que s'hagi tret la taca...

Nam-

Es d'espelma.

Vila-

Si! (Hia gent
d'una educació molt fràgil.

no es senyors un assassino,
 és un maniatich no mes;
 es un home susceptible
 insociable, home que té
 un rey al cos, l'orgull infla,
 y 'l fa intractable: y d'aquest
 modo va anà continuant -
 una hora llarga. En fin, ves,
 a la sala tothom veia,
 tothom fins el President.

Corb.

(rient)

Ja ja ja!

Ham-

(rient)

Ja ho vech!

Bila-

(rient)

D'un modo
salvatge... aïpis... com vostès.

(Mient.)

Nam-

Dispensi.

Vila-

(Ich)

En fin vaig é absol't.

Nam-

Ja debia estar content!

Vila-

Content jo? Un lloro que'l pago

per horas y passa'l temps
insultantme. chipo faltaba!

Al ser fallat lo proces
després de pagarli'l compte
l vaig desafiar.

Nam-

Vostè!

al seu advocat!

Am-

'l pobre:

després de guanyarli 'l plet!

Vila-

'l plet era lo de menos
per mi. l' honra! 'l cas va ser
que va acceptar. Obi 'us vam batre

Nam-

Un desafió!

(el Juvenil)

Com es

que has deipat entra aquest home.

(ment)

Ju-

Deipil està que m' distreu.

Vila-

Sortim i'us col·locam.

Nam-

Vero...

Vila-

Crusim l'arma i's descripció
y li a través...

clu- ; Ohy Senyor!

Nam- I cor!

Vila- No; l'alt gros del pen.

Va torna en si l'vam du a casa
y... a mi ja no'm falta mes
que despedir.

(Saludant.)

Senyoreta...

O Naimon...

(Fals artide.)

Nam-

(Y arc! Es distret!

Perque ha oingut?) Dissimuli
senyor... Vostè ha dit que ve
de Barcelona..

Vila-

(et delintantse)

o caball.

Nam- Perquè?

Nila- Be raho, Deu meu!

si'm deipaba un petit dato:
l' meu contrari sab qui es?
l' seu gendre D. Pau Batlle

Nam- (et entonista)

'l gendre! l' teu pretendent!

(a Vilaplana)

Y te pit de presentar-se
devant nostre?

Nila- Si va "bi".

D'aquí tres mesos ja s' lleva.

Nam- Tres mesos!

Nila- Si, no ha estat res.

Y ell m'ha encarregat que vingui
à dirlos ho, sabí com ell
no pot venir!

Nam-

Pobre Batlle!

Obuny mateix li escriurè;
la carta li serà un bàlsam
per la ferida.

Vila-

Si'm creu

digne de portarli, fassila
que jo m'encarrego...

Nam-

Be,

donchs; si m'espera un minut.

Oh! amich meu y qu'es cruel
aquesta costum de batres
dels homens! Quant la perdrem?

(Entra en lo sen questo.)

Vila-

(abluantli la uin que li agafarà

Guinet.)

Obquest' desitj l' honra molt.

Proba un bon cor.

Gu-

Pero es lleig

fèri així ab un gendre nostre.

Vila-

(Sengalanlli la porta.)

Lacayo! Tes l'èu fet!

Gu-

(chautreu)

Es lleig, vaja, fèri un gendre!

Vila-

Si se m'posa a tivo, reb!

chu-

J. Ricardo?

Vila-

Senyoreta!...

(da promesa. Ya estich fresch.)

chu- La ferida es perillosa?

vila- Ca' senyoreta, no es res
una picada d'agulla,
pero vol temps. Per vostè
deeh se una fiera, un canalla.

chu- Mes d'aipo?

vila- L sen casament
s'allarga per culpa meua.

chu- No hi tinc cap penyo, sab?

vila- Que!

chu- Ja veurà, ell té cinquanta anys!

vila- Ah! aipo si!

chu- Per mi es molt vell!

Després, la vritat no es guapo,
y li ploran...

vila-

d'ull esquert.
(Com un elogi)

80

Si. Costat del cor.

chu-

Touche m'iri

jo in estimaria més

un jove menos sensible,

que no plorès gens, m'entent?

vila-

(Heeristo! Quina mirada!
m'ha tocat 'l blanco!) Mès;

senyoreta 'm felicito
d'haverli fet un servey,
d'haverli pogut ser útil.
(Saludent.)

chu-

Mil gracias.

vila-

No las mereix.

Mani feridas mes graves.

chu-

(Inclinantse)

D. Ricardo...

Vila-

(Saludent.)

Senyoreta...

(Si me la miro caich.)

chu-

(ebp anantren)
(Es

molt sensible!)

(Torna à saludu)

D. Ricardo...

Vila-

(Saludent)

Senyoreta!.. (No pueh mes.)

(Vila cau en la zilla.chu-

tonieta entre en lo sen pueh)

Escena 5^a

Vilaplana sol. Iny. Domingo.

Obquesta picota enear
in farà fè un pensament!
Yo... ca! Nemmeio à casarme.

(Per D. Mariano)

Car da molt aquell pimplet!
per fè una carta! Hasta avuy
se m'han romput non ò deu
casamento! sembla mentida!
Per culpa dels sogres, cy!

Sempre hi trobat orgullosos,
gent de mal viure.

(Per D. Nannu)

Y aquet
animal no acaba! Yo
al revis, soch un anyell;
tinch un caixer de sucre,
may m'incómodo per res.
Ohí, vaja, al Born, pluvia
y sento que detrás meu,
una dona a lo seu home
li preguntaba... com es
que t'has deipat l'parayguas?
- No'n duich may, fa sabater.
Fa sabatè y jo'n portaba!

Be anaba per mi allo! Es net!
Donchs ni vaig obrir la boca!

(Interrumpintse excusat)

Vaja decididament
aquest mestre deu pensar-se
que jo soch mossò o cartè.
Dò! Després que m'encarrego
per ferli un favor no mès,
de la carta. I quin planton!
Oh! Es ab inteneio ja s'eu!
Si, la manera de rebren
y l'no treuves l'casquet,
y jo aguantant-me.

(Cridant)

¡Domingo!

Domingol Vés tardant, vés.

Dom-

(Entrant pe'l por)

Senyor!

Vila-

Prepara'ls caballs

Dom-

Ja estan preparats.

Vila-

Ja. De!

(Domic)

Senyor Domingo m'estranya
venuel a voste cobert
estant jo barret en ma!
Qu'es ab' intereio.

Dom-

(Preyentse la peca)

Ca!

Vila-

ebnem

donchs y la carta. ell demana

un minut! Bueno, un poch mes
Domingo!

Dom-

Senyor!

Vila-

En conta

fins à vint.

(Grunat)

Cuita! bipis, tè,

un, dos, tres, quatre, cinch, sis,

Si, senyor.

Dom-

(Impacient)

Vaja!

Vila-

(Contant al bn dit)

Un, dos, tres,...

Dom-

Vila-

Quan sigas à vint, avisa'm.

Prou no contis mes, benem.

Dom- Si zenyor.

Vila-

Ningu' ze'u buvla
de mi!

Dom-

(1 pra 1 barret ab furia.)
(2 miteip peh)

No zenyor.

Vila-

pimplet!

(lets do mten depressa pe 1 pra)

=

Osena 6^a

D. Namon. desp'm carlet

=

Nam- Dissimuli zenyor!.. Mont es?

Oy, ay! De se n' haurà anat.

M sembla que no he tardat.

(ellivant per la finestra)

Com corren! etí 'l tren exprés!

I aquesta carta! Pa, ba,
la tirare al corren!

Car-

Bravo!

ja estich descansat. obcabo
d' encarregar 'ls bitllets.

Nam-

Ja!

Pero home de que tens po?

Car-

Nada; jo aïxi estich tranquil.

Nam-

Ouy vay que hia carril!

Ah! tu, no puch marxar.

Car-

No!

Nam- Se'm retarda 'l casament
tres mesos.

Car- Jo ja hi he escrit!

Nam- Que hi faràs si m'han ferit
'l gendre, es di 'l pretendent!

Car- Que dius avé!

Nam- 'l seu rival.

un perdis, un tarambana;

J. Ricardo Vilaplana.

Car- Ja 'l coneix. Oh! es molt formal.

Nam- Un pimplí bre se n'ha anat.

Car- L'hi tingut per llogater,
sempre'm pagaba 'l primer
de mes. M'hauria agradat
trobarlo.

Nam- Obi-ay! si^a - Perque^a

Car- Ja temps que m'alla per qui
que't siga gendre.

Nam- Obqui? ob ni!

Obb ell no hi vull saber res.

Car- Que sabo ti! Es de lo millor
que corre: humil, caballer..
sempre m'pagaba'l primer
de mes!

Nam- Que te posicio^a.

Car- Be una casa en lo passeig
de Gracia.

Nam- No ho quera dit
may! Donchs es un bon partit!

Car- Una casa alli!

Nam- Ya ho veig.

Honre si ho gués sapigut,
sabs? l'hauria convidat
à esmorçar..

Cor- Y donchs l'advocat?

Nam- La noya m'eny l'ha volgut.
Si li plorau l'ulls!

Cor- Si?

Nam- Y a més no m'oull esperar
tres mesos.

Cor- Tres mesos? Ca!

¿dia vuit surtin d'aquí.

En m'has demanat vuit dias,
y ls bitllets...

Nam- Si, si corrent.

cap à Stàlia falta gent.
 Que n' fariem de bojerias!
 Oull ania à Roma ja ho sabo
 las romanas caprichosas.
 Car - las costumbres licenciosas.

Nom - Pero escolta: lliguem caps.
 Ns passeigem pel jardí
 dels ascs.

Si se n' ha anat

G. Ricardo.

Car - Oh si, es vritat.

=

(Entra Vilaplum. Obprau al
 fndr, i din al panyo. enfu-
 risant)

Escena 4^a

Dits y bilaplana.

=

Vila. Salvatje! Esperat aqui.

Nam. Ay! ay!
Car- Es ell!

Vila.

D. Namon

no'm pensaba veurel més.
Grassi'l favor, tingui.

(Li dona un clauell)

(Prementls)

Qu'es?

Un clauell!

Vila-

Si.

(Se'laint)

Pillastrou!

Sab perquè he retrocedit?

Per dirli que l' meu criat
es un canalla!

Nam-

oby carat!

Y aipò.

Vila-

Molt desvergonyit!

S'ha permès robar el clavell
que li he dat del seu jardí.

Nam-

No val la pena, home!

Vila-

Si.

Car-

(AD. Namur)

Obquet rasgo l' pinta. És ell.

Vila. Ola D Carlos! com vã.
Encare te aquell porte
tan salvatge.

(al D. Namon)

Passiuo bè.

D. Namon. Yo he complert ja.

Nam-

(al Carlos.)

Se'n vã.

Car-

Convidat.

Nam-

Senyo

Vilaplana; es morri aqui.

Et 'hi ha per tots; tenim d'altre

ls restos de un galli

Vila-

(Pient.)

Com!... No,

Gracias. No vull abusà.
 Seria una honra enviable.
 menjar-me 'ls seus restos!

Nam-

Diabla!

ls meus no!

Vila-

ds del gall!

Nam-

Tonchs...

(Incitantlo)

Vila-

Ca!

Nam-

Perque no fem complimentos?

Si en lo camp es impossible!

ell evené qu'es susceptible.

Vila-

Susceptible? No ho soch gens;
 accepto.

Nam-

(Content)

Dei (N'heun sortit.)

(ab bitaplama duntli un expet.)

Ya's ven que voste es molt gat!

(Yave! Guina Libertat!)

Vila-

Nam-

(Al Carlos)

Magrada molt.

~~Dei~~

(Vaig a Namu)

Ya t'ho he dit!

Vila-

(Parlan baix. Estich segü
qu'ave 'm tractan de gorrero.)

Nam-

(Al Carlos)

Sondeijal; jo lallí t'espero.

(Se l'en cuenta)

Car-

(Al D. Namu)

Si; engresca la noya tu.

Nila- (Sempre parlant baip! Qu'es fi!
 biop'....)

(Cremut.)
 Si 'ls hi faig nosa...
 Ca!

Nam-

Fugi home, no, vol calla!
 Es que jo t'inch penyua allí.
 I deipo ab en Carletó, eh!
 Es anich que 'l t'inch probat.
 Per senyas que m'ha donat
 bons informes de vostè.

Nila-

(Informe! Potzer te po
 que m'endugui las forquillas.)
 Las costums son molto sencillas
 al camp. Breguis i palto.

Nam-

(Entren en la xena quinta)

=

Escena 8^a

Vilaplana - Carlets.

=

Vila- Carlos: parlem francament
Jo he fet mal, eh, d'accepta?

Car- D. Ramon ho fa ab gust. Cai

Vila- Ell' ho ha dit ab un to insolent,
sarcàstich...

Car- Ell'. Ves d'aipo!

Vila- Molt burlesc!

Car- No hi a perill.

Si es un home i mes sencill!

90

Vila- Allavors es com jo?

Car- Igual, tant igual qu'es clà,
ell fins vol relacionar-se.

Voste no pensa casar-se.

Vila- (Perque m'ho deu preguntar?)

Oh! si, perque m'ho deu sab
que he romput non casaments?)

Car- Vostè es sol, no té parents!

Vila- No n'hi demano pas cap!

Null dir que un s'ha de casar.

Quant l'caball pren un tò
blanquinós...

Vila-

(Per dir-me aipò

m'han convidat a esmorçar?)

Car. - La edat hi es y se li escapa...

Vila. - Sab qu'es de broma vostè?

Car. - Broma? no, be deu sabè

que hi ha una noya aquí y gguapa

Vila. - d'he vista.

Car. - Que l'hi ha semblat?

Vila. - Una altre pregunta encare!

Car. - Li dich perquè se que l'pare
ab vostè hi està engrescat.

Vila. - De veras!

Car. - Y hasta se mes.

se que si vostè demana

l'autoria... de bona gana..

Vila. - Donchs es seriu?

Car. - Y tal si ho es!

91
Vila. Com! No es broma? (Es dir que jo
després de tanta carbassa
puch casarme!

Car-

(Fregantse las mans)
Que!

Vila-

Res; quassa.

El' ha posat alegre ayo!
Perque sapiga que a mi,
la noya m'è entussiasmat,
mivantme m'ha traspassat.

Car-

Es dir que li agrada?

Vila-

Oh! si!

El'hi regla general;
las noyas totes m'agradan,
ls muchs que m' desagradan

son'ls sogres!

Car-

Oh, si?

Vita-

Y tal!

Car-

Si pero D. Ramon ray!
s'avinçant molt!

Vita-

Oh! es que jo
sab' poch la mapa per po!
Oh mi ningú hi venyeix may!

(Tantli la un)

D. Carlos m'ha fet felis.

Veig que vostè es amich meu,

y crequi que hasta'm sab greu
haberli deipat lo pis!

No'n hi pas cap per lloga?

Car-

Ah, pero es pis de solte.

Vila- Bueno, donchs, ja ho terim bel
No me l quedo.

Car- Obre no; es clai
Vostè m'autorisa a mi
perquè parli ab lo seu pare?

Vila- Ja ho crech! Dignili qu'encre
que sigui un home poch fi,
sense gens d'educacio...

Car- Home, aipo vol que li digni!

Vila- Be, no! No m'fa res que ho sigui
Vagi hi acabem la cuestio!

(Carlets entra en la porta
de D. Nemes. Vilaplana
contint s'h)

Escena 9ª

bilaplana. després Guinot.

=

Oh! si'm caso! Y ben pregat!
ell' han demanat la ma. Be!
Oh! y tot ve d'aquell grossé
de no haver-ne salutad!

Vaja uns arars mes estranyos!
Y'l pobre Batlle? Deu meu.
Ferit per mi! ell sab molt greu!
Qui li fa tenir tants anys!
Be cincuenta anys a la menta!
Qui l'ha de votar! Pobret!

Jo'n tinc quaranta! Daiet!
 que'h hi puch dir que'n tinc trenta.
 He conseguit l'ideal
 que buscaba ab frenessi,
 que m'estimessin per mi!
 L'amor pur! L'amor que oal!
 Jo odio tot casament
 fet per especulacio!
 Ells no saben jo qui so!
 Que han de saber! Pobre gent!
 L'felicitat!

qui-
 vila-

obtreuit!

(HepentKantze)

Perque?

Perque segons veig

qui-

Éc una casa en lo passeig
de Gràcia.

Vila-   Jo.^c Qui t'ho ha dit?

Qui- Si no 's parla de res més.

Vila- Oh, sí! Y de mi que se'n deya!

Qui- Qu'en aquell punt vostè treya
de la casa uns bons lloquers.

L'amo que hi té mes afany

que 's altres ab un paper

ho ha tret, y din que potzer

dona cinch mil duros l'any!

Vila- Pero de mi que n'han dit!

Deixa l'dine ab un estat!

Qui- Qu'es mes rich que l'advocat,

vaja... qu'es millor partit.

Vila (Se'l diu' ebipò es indecent!)

Qui. Yo conto que li-davan
la noya... vagi apretant!

Vila. Subalteru'.

(Quinnit ont pe'l (ender)

=

@

Scena 20^a

Vilaplana després Carlets

Antonina y D. Ramon.

=

De'. Quina gent!

Es dir que no'm caso jo!
i casa la meua casa.

Aliven qu'he sigut ben asa.
Ferre il·lusions sobre aipò!
No hauràn pas lo zi, no in caso.
Daja un honor que se in fa!
Jo socc menos que un amba,
que un proutis, que un eile-raso
D'aquet modo hi es de sobras
l'amor! Y hasta per casa
no fa falta l'apella.
Et hi ha prou ab un mestre d'obras.
Han llastina! Pobre gent!
Ja ho vaig veure desseguida!

Nam -

(C. Antonia)

Comque estás ben decidida?
M'en alegro, francament.

Vila

(Pobre gent.)

95

Car-

(A D. Harmon Gay)

Tonchs sent aipis

Nam-

li dièh que pot demanarla
ebb qui millor puch casarla?
Si's ven qu'es un infelis.

(et chutonia)

S'en aqui: fes la pampolina
de brodar. Yo faré veurer
que llegeixo.

(Chata l' d'ivi)

Diipau zeurer

(Per vilaplum)

Daipa ls ulls que t' examina.

Car-

(et vilaplum)

Victoria! He loquat pescarli.
Gumamila reuse por.

Vila- (et delantre.)

Ah! si... D. Hamon...

Han- (Indicantli que parli.)

Senyor

Vilaplana...

(et chutina.)

Ja hi som!

Parli

(et vilaplana)

Vila- ell sembla que aquí a Sarrià
ls tomiatechs s'hi fan bè!
La terra es bona!

(Sorpres general)

(Après de une pause à Antonia.)

Potsé

devant teu no deu gosa!
Vesten.

Un-

Ab molt gust!

(Entra en lo seu quarto)

Car-

(Parle à Vilaplana)

Ja es fora.

Naja. aprofitis.

Donchs si;

Vila-

veig que ls tomatechs aquí
tenen ufama antes d'hora.

(Fegura pausa de express)

Nam-

(Alenlets)

Uh tu l que no li fas goig;

Nesten.

Cer-

(Al Vilaphum)

No's corti, endevant.

(Entra en lo quarto de D.

Namun)

Nam- Ya estein sols.

Vila-

Si? Donchs tornant
als tomatechs...

Nam-

(Potz es boig!)

Siguin franch: jo estich envat
de sustos, si m'ha de di...

Vila-

Que ls tomatechs van be aqui.

Nam-

Cristo! Ya m'he entomacat!

(Alt pient.)

Deura'n Carlets m'ha dit...

Vila-

Qui?

(Int.)

Nam-

(abruptit)

Ves.

Vila-

Es que...

Nam-

('I veni que no gosa.

Damos soch jo'l que faig nosa.)

Hasta luego. (Ho vull sabè.)

(Retira en son quarto)

=

Escena 33^a

Vilaplana. després Antoneta.

=

L'hi està be aquesta lliçó!
(Ala finestra.)

Domingo! ls caballs aviat!
An- (Ya in deu haver demanat!)
(Vigent a Vilaplina)

Obi! Duscaba'l macedo!
Vila- Antonieta; voste aquí?
Me n'alegro molt.

An- Si.

Vila- A fi.

An- (Se'n vol declarar.) Perque?

Vila- Perque me'n puch despedi.

An- Com. Se'n va?

Vila- D'aquí un moment
perque a casa ave vull ferhi

obras, y jo tinc de servi.

Obla meua casa, entent?

Chu-

(Ricorda)

Fa bi.

Vila-

No i fassi il-lusions;
si no es de pedra picada
creguin, hasta la fachada
casi tota es de mahons.

Chu-

Com!

Vila-

Mahons, filla! Després
à vostè li convindria
que tingues mes galeria,
mes terreny, y un pis més.

Chu-

No l'entench, vaja!

Vila-

Oh, si, si!

Y no desmayi, coratge,
's pot casa' ab un passatge
millor que l de'n Bacardi!
No li desitjo altre mal!

Chu- Fero perque? Expliquis mes.

Vila- Perque n'heguin bons lloquers.
La nueva casa pot val!

Chu- Obhi te una casa?

Vila- (Eby senyo!
Com fa'l pagès!) Dona, si!

Chu- No'n sabia res.

Vila- Vol di!

Se veras!

Chu- Li dich que no!

Vila- Jurimho

Chu- Y arc! El sab greu
que'n dubli. Yo li asseguro

Vila- Jurin ho dona.

Chu- (durantli)
di juvo.

Vila- (Abassantla)
No'n sabia re!... Jugel meu!

Chu- (Abassantla)
Que fa!

Vila- Dispensi; ha sigut
un arranque del cor! ebre
vaig a demanarla.

Chu- Encare
no ho ha fet.

Vila- Ca! No he pogut.

brat sortirem del país.

Però... abans de demanar-la
necessito sondejar-la.

Antoneta: parlem clàs.

Jo tinc uns trenta dos anys.

(Si i posem-hi trenta dos.)

Tinc bon cor, soch generós,
segons diuen'ls companys.

En quant al físich, ja l'heu.
no tracto pas d'amagar-lo,
ni'm toca calificar-lo.

Vostè dirà...

An-

No, no deu.

vil-

Que hi diu vostè?

An-

Jo, res.

Vila-

No?

100

Gracias: pe'l favor que m'ha fa!
De, vaja: m'ha pueh alabà
d'haberli fet impressio'.

An- Ah! no senyor, no.

Vila-

(Piant.)

Com! Que!

Ah! Ya se'l que's. l'influencia
del seu pare: hi ha violencia,
hi ha pressio sobre vostè.

An-

Ca! no, no ho cregui. ell m'ha deixat
ben libre a mi la eleccio.

Vila-

Ah! ls vostè que m'heu dit que no?

(Cridant)

Domingo! ls caballs aviat!

Am- Però escolti.

Vila- Addios Antonia.

Am- M'hi caso y no està content.

Vila- No es cap rahó l'casament.

no es mes que una cerimonia.

Antonietta: si es que intenta
que m'quedi, tractin ab mims.

Per ma part... vaja... l'estimo.

Creech que pot estar contenta.

Que hi diu?

Am- Que li tinc de di?

Si jo apenas l'conech.

Vila- Per pò m'contestas tant zech?

Sonchs parlem clas; vinguí aquí
Antonietta: jo tinc quaranta-

101

(Qui he dit.) No! trenta dos anys,
segons diuen ls companys.

Joh- (Censurant l'alt.)

Guem.

Vila- Li fa mal la garganta!

Oh! s'aburreix.

Joh- Qu'es pesat.

Vila- Si! Domingo!

(Cridant.)

Joh- Que vol fer.

Vila- No'm dir pesat! Me'n rive!

Joh- Ho es molt, quant crida l'ariat.

(Abassant.)

Brigel men!

Joh- (Retirant.)

Que t'è!

Vila-

Estich cego.

Un altre arranque! Sò aipi.

Go'n tinch. molts d'arranques.

An-

Si?

Douchs, permetim, torno luego.

(Entra en lo seu quarto.)

=

Escena 82.

Vilaplana D. Ramon.

=

Ram-

No puch entendre 'l petardo
que m'ha dat! En carlets din

102
que no li hem dat cap motiu!

(Veient que Vilaplana tira

petons a Antonieta.)

Que fa ave! D. Ricardo?

Vila-

(abegantlo pel coll.)

La filla de vostre 'm te
boig! d'hi demans...

Nam-

Que fa!

Vila-

La zeva ma!

Nam-

Teixi ana!

Vila-

La ma!

Nam-

Ja l'hi demans!

Vila-

(Teixantli y alhergantlo la ma.)

De!

Gracias!

Nam- M'ha fet mal.

Vila- Dè, si;

pero es la formalitat!

Nam- Sab que té un modo pesat
de demanar mans!

Vila- Vol di?

Que falta avé. Deu ser poch.

Nam- Ya qu'estem sols, parlarèim
del dot.

Vila- Oh! no renyirèim!

Per mi ray!

Nam- Per mi tampoch.

(Qui es bo!) Doste per supnesto
te una casa?

Vila- (Adios! Ya t veig!)

Si senyor si, en lo passeig
de Gràcia; li agrada 'l puestó?

Hann- Ya ho crech!

Vila- (Disquetat.)

No'n parlem d'aipó!

Hann- Com? D'aipó no vol parlar?

Nostè es cèlebre!

Vila- (Vient.)

Deura.

Mi ho soch, mi ho penso si! Jo
no soch molts!

Hann- (Quin ecrès
d'amor propi! Fora brochs.)

(et.)

Quanto pisos té?

Vila-

(De mala gana.)

Bres.

Nam-

Que pochis!

Vila-

(Exasperat.)

Bueno; ni hi farem vuit mes!
Obiyo es asqueros!

(Abstruse y pasejante)

Nam-

Obi, ay, ay!

qu'estas enfadat?

(De mal humor.)

No semyo.

Nam-

Ho sembla.

Vila-

(Exultat.)

Li dich que no.

Naja! No m' enfado may.

Nam- No esta pas hipotecada
la casa.

Vila- (Molt zech.)

No.

Nam- (Qu'es zech!) De!

Y l'obra es bona.

Vila- (Mes zech.)

No ho zè;

jo per bona l'hi pagada.

Parlem d'altres coses ja!

Nam- Perquè.

Vila- (Rebutant)

Perque diu! Perque

si jo tingues com vostè

una filla per casa.

vaja 'm cauria la cava
de vergonya d'obra així.
Es infame. això! es mesquí!
Crequin es lleiti!

Nam-

(Que diu are!)

Qu'es lleig!

Vila-

(Sech.)

Res.

Nam-

(Pient.)

Tonchs parli sol!
(Ja'm pujan las sandes al cap!)

Vila-

(Resalt.)

Be; estimo la moya, sab?
y li compro. Quant ne vol?

(Ofin.)

Pero à que ve aipò? Es salat! 105
No l'hi demano pas res!

Vostè s'epalta, està ofès!

Vila- Yo! Ca! Estich entusiasmat!

Si; molt content! Vostè m'ha donat
la seva filla perquè
tineh una casa.

Nam-

Es clà! Y què?

Y aipi ho fa tota persona.

Daya! Ellren qu'es estrany!

Creguim que si no tenia
un quarto, no li donia

Vila-

(ellalt ioinich)

Gracias!

Nam-

(Per mi es de champany)

aquest home! m'puja al cap!
De modo que si s' presenta
algu ab dos cosas, de prenta
o' en di la noya! (Ya ho sab!

Nam-

(Exasperat.)

Y que? Que m' vol di ab aipo?

Vila-

(Tranquil)

Calma, home, calma!

Nam-

Qui n' té!

Ja m' hora que s' entreté
dant un picadors!

Vila-

Qui? Jo!

Nam-

(Tragantse la levita.)

Quina calor! No puch més!

Vila-

(Obre s' despulla! ehi! aipo ho fa

per despreciar-me a mi. És clà!

Obri's in desprecia. Fes! fes!

(Se tran lo prodosi.)

Ham- Ola! També te calor!

Vila- No senyor, no; jo tinc el pret;

pero quan vostè adopta aquest

trage, es que deu ser millor

per disputar la jugada!

Es di 'ls capituls!

Ham- (N'hi ha un feip!)

Vila- De que vol? Donacio? Pereip?

Sortimne d'una vegada!

Ham- (Qu'es animal!)

Vila- Vaja, aviat!

Ham- (Cridant al fros.)

Quimet! L tinté y la ploma.
vita- (Got aipo ho fa per la manna!)
(Estremadant.)

Atchem! Ya m'he constipat!
(M. Hannon irriich)

Gracias! Li he dit gracias jo!!
Hann- Ya hi son! Perque no li dich.
Hann- Deu lo passi bo'. Es bonich.
Oaja!

(At retintin)
Deu lo passi bo'.
(Obipi se t'emporti l diable!

(Quito. Quim act lo tinté
y ploma.)

Escena 35ª.

Sib y Guimet al tinte y pluma)

Qui- Cavat! Qu'estan à la fresca!

Ham- (Prenent lo tinter de Guimet.)

Porta! Bravo!

Vila-

(Uh. Com s'engresca!)
(Guimet se tren la americana)

Ham-

Si es zervit.

(Dant la pluma i Vilaplana)

Vila-

Gracias. (Que amable!)
(Y tot pe'l oïl interès!)

Nam- Perigui. Fa molta brisa
y en mànigas de camisa
crech que no hi guanyarém res.
(I'airea y'ó p'ra la luita.)

Vita- Oh! us vestim al fin y al cabo.
(I'p'ra l'p'rdon.)

Qui- Bipò es un may acaba.
(I'p'ra la american.)

Nam- La seva casa deu dir...

Vita- Uns trenta mil duros.

Nam- Bravo!

No te res mes?

Vita- Si senyo,
dech tenir uns trenta dos rals
à la bossa; vol contals?

(do hi ensenya)

Verquini.

(toen l'axe)

Resignació

(vita l'axuli toen l'axe)

Toto a la noya ab la hisenda,
regadiu de Sant Climent,
que dona propinament
cuatre mil duros de renda.

Vila- Cuatre mil diu? No potse.

Nam- Verquini

Vila- Si que fora vil!

Yo no n' tinc més que tres mil
y tres mil n' hi acceptare.

Oh un pavo més!

Nam-

(Quin orgull!)

So ho dono a la meua filla
ya vostè aïço no l'humilla!

Vila-

(Orgullin.)

No ho vull, home jo no ho vull!

Nam-

Es dir que no tindrè lo dret
de dotarla?

Vila-

No senyo.

Nam-

Si senyor.

Vila-

Li dich que no.

Nam-

Li dich que si.

Qui-

(et Vilaplum)

Qu' es pimplet!

Prenguis burro.

Vila-

(et Quin arant)

Dependent!

Nam- Baja, aipò es un porch singlà!

Vila- Que ha dit?

(A. Quint)

Que ha dit ave? Cla.

(Ment)

Qui-

L'hi ha dit porch singlà.

Vila-

(Fora de ri l'hi dona un
revis.)

Insolent!

Qui-

Obi!

Nam-

Obipo es massa!

Qui-

(Proantre la un à la galta)

Y tal massa!

Chm-

(Sortint del quinto)

Que hi ha?

Nam-

(Pegà al meu fillol!)

(et Vilaplana)

Señor mio! visqui sol.

(Hump in capitol)

Vila-

(Vet aquí un altre carbassa!)

=

Escena 14.

Vilaplana. Antonieta.

=

chu-

Qu'és això?

Vila-

El'han pres per uningo
Antonietta i el meu amor,

es gran: pero tinc l'honor 110
de despendimen!

(Al finistre)

Toniuço!

Ch-

Y se'n nira?

Vila-

Que haig de fe?

Si'l seu pare es un salvatge!

El ha dit poch singla! Tinc fatpa
de poch singla? Mirin bé.

Ch-

Ca! L'hi ha dit sense intereio!

Go'l coneix!

Vila-

Toncu que retiri

la paraula.

Ch-

Bueno, miri

podein probarho.

Vila-

Jo: no!

abu-

Ja ho fare jo; esperi aquí,
Vaig a veure que m'indrà,
Crech que la vetivarà.
Ja torno; m'espera!

Vila-

Si.

(Antonia entra en la porta de
dreta)

=

Escena 35^a

Vilaplana. amb Carlets.

=

Es un àngel! No pot ser,

111

mentida, no es fella zeva.

y haig de perdre aquesta breva
perque son pare es groser!

No! chiço busca ell! Es ben clara
la intencio! Com se'n riurian!

Vamos las donas no haurian
de tenir pare ni mare!

Car- Ohich men; sab lo que passa?
que D. Ramon...

vila- ... Se'n desdiu!

Car- No senyor, no, al revés; diu
que vostè aquí es de massa.

vt- Ah! Ya entendi!

(at la finestra)

Torringo! Ohont es!

Domingo! (Favor me fa!)

(De promptu)

Oh! no, no me n' puch aia.

si m' ha dit que l' esperés!

Ulla no hi te culpa!

Car -

Fill

no es cosa meua, ja ho veu!

Ho sento!

(Vita s'asreu)

(Do! obre s'asreu!)

No m' ha entès.

Vita -

Si, molt senyal;

dir que me n' vagi.

Car -

Es possible!

I's queda!

Mlle

Es que fa calor!

Mlle'n vivé al vespre. Es millor.

Cor. (Y aquest home es susceptible!)

=

Escena 16^a

Gito y Chitorrieta.

=

Mlle-

Ja he vist al papà.

Cor-

Vosté?

Mlle-

Se'n deu retractar, oiéat?

Mlle-

No; diu que vosté ha pegat
al seu fillol..

Mlle-

Bueno, y qué?

Am- Que dir que no cedira
siu ab una condicio.

Cor- Condicions!

Vila- (el barbet)

No sab qui so!

Ha viure, deipil esta!

(el chutornet)

Quina es! Veyam si m'agrada.

Am- Daja, es inutil, Vosté
no acceptara.

Vila- No hi fa re.

diguila de una vegada.

Am- Dir que cedira, donant
vosté una satisfaccio
al seu fillot.

Vila-

Yo! et n'ell! No.

Obb un criat! Es denigrant!

Chu-

Yo ja no volia dirho.

Civ-

Y es chà den estar tocat.

Vila-

Yo abaigavme per un criat.

Prime' in clavaría un tiro!

Chu-

Y l nostre amor!... Si ell fa l bot!

Vila-

No hi ha amor que oalgui aquí

Civ-

Dagissen: ereguim à mi.

Daig à prepararli tot.

(Surt se l (no))

=

(L'alta quint per la segon
escurra.)

Antonia (Pobre picota! M'asab greu!)
Antonietta! Obigo us relleva
de tot.

Antonia No es pas culpa meua!
Del seu pare que es un juchu!

Antonia Com!

Antonietta tincet set
d'amor! d'amor! Ya ho pot veure.
Oh! Ya us tornarem a veure.
en un mon millor que aquest.
A Barcelona en los balls
del Liceo, sense'l gueto!
Desd'ave la comprometo
pe'l vals.

(Ala finestra.)

Domingo! ls caballs!
 Voste plora! Oh! no m' ho creya.
 Tu m' estimas! Tu m' vols bé!
 Angel meu!

(L' abraça.)

chu-

Y ave! Que te!

vila-

Abraques; lo que li deya!

Perque te pare?

chu-

Oh!

vila-

Ell fa nosa.

Y vosti ha plorat per mi.
 Tu has plorat! Des, vesli a di
 que m' demani un altre cosa,
 un disbarat cualsevol;
 sortire mi a passeja.

Chu- Si m'estimes!

Vila-

(Va a despullarse)

No!

Chu-

Que fa?

Més sencill esto qu'ell vol!

Vila- Dona al un criat... una cosa,
-aipo es lo que li davé.

Chu- Per po qu'és criat ho pot fi.

~~Vila~~ (Ell tentará aquesta noia.)

Chu- No te importancia un criat!

Vila- (Ell tentará ho veig venir!)

Chu- Per un criat hem de renyir!

Y l'amor que m'ha printat!

Vila- És immens!

Chu-

Tonchs be, si ho es

probinho: aipi ho probavia.
Yo may mes l'olvidaria
tal sacrifici! may mes!

Vila- (oby la mare! ell' tentará!)
Don- No hi pot habi humiliació
ahont hi ha amor!

Vila- (Com accedint)
Bueno donchs... no.

Don- Fassiho per mi! Si, ho farà?

Vila- Bè, que vingui: ho provaré.

Don- Es dir que accepta? Es seguir?

Vila- No'm comprometo. Es molt dir
M'hi tinc d'ensajar primer.

Don- Els caballs ja estan.

Vila-

(Se. and hums)

Encare

no manço.

An-

Probiho; coratjel

Vila-

Bueno-

(et vabia)

Vina, aqui, salvatje!

qui-

(Espantat)

Socorro! socorro!

(Ying pe'l foro.)

Vila-

(Yarc!)

Ya ho ven com ho tunde de fe.
per darli satisfaccio!

Se n va una altre humiliacio.

Nada; jo t'atrapare.

(Sunt corrent pe'l foro)

Esena 88°

Antonieta luego Quirarte y
después Vilaplana.

=

Esperis! Ohont va! Que fan.
(A la finestra.)

Oy! Com corren pe'l jardí!
Cal! No l' podrà aconseguir!

Oy! Vobres dalios! Cauran!

(Cridant.)

No corrin! Ya ha veltiseat!

Lo clavells si que in sab greu

Ja tornan aquí! Deu meu!
Quin jardí m'han venut!

Quin -

(Entra corrent i s'asua
en un silló.)

Socorro!

Quin -

No tinguis por
i vol donar...

Quin -

(Vegent entrar i Vilaplana.)

Ja es aquí!

(Entra corrent, en lo punt
d'X. Narra: Surt Vilaplana)

assenta en un silló.)

bila - No puch més!

(Absentantse.)

Corrent així

per donli satisfaccio.

necessito un bon caball.

An- Calli! d'hi diré que vingui,

Vila- Donchs entí, no s'entretingui
que m'afredo!

(Antonieta entra en la mateixa
quarta.)

Quin treball
m'ha dat!

=

Escena 89.
Vilaplana Domingo.

=

Don-

Cuan vulgui.

Vita-

Ola! eto tu.

Vens bi. (Obquest servirà
per l'ensati.)

Tom-

(Qu'hem d'ensajar!)

Vita-

Si, are que no hi ha ningú
digam porch singlar.

Tom-

Yo!

Vita-

Si.

Tom-

Deu me n quart.

Vita-

E' ho mano.

(Ab impen)

Tom-

Oh! no.

Vita-

Yo t daré satisfaccio
si acas...

Tom-

(Senzelant l'emp)

Ja se'l que vol di!

Porch singla'.

(Vilaplum li donu una cosa.)

Oby!...

(Contrariat.)

Vila-

No, aquest no ha anat
be, tornemhi.

Flume!

(A vende munda)

Des dihent!

Porch singla'.

(Altre cosa)

Oby!

Vila-

Deus! Ah hi oaiç pent;
ja estas mes flup. Ho has notat?

Dom-

No senyor.

Wlan

Seipam se à mi!

Comemhi!

Tom-

No senyor. Ca!

Ja'n tinc prou!

(Quig se'l tro.)

(Evident.)

Dina home! Da!

avech que m'hi puch atrevi!

=

Scena 2^a.

Vilaplana mes Guimet.

=

Y en Guim? No estich per cansons!
Si tarda me'n vaig.

(Tornu la campanella)

Ah! ah!

Es boi ferme se antesala
per donar satisfaccions!

Qui- Que ha treuat?

Vila- Si, vira. Ah brollo!

No tinguis pò. ell hi he ensajat.

Qui- (Se l'litigo que vilaplura te a
la un.)

Com te..

Vila-

(Isantse l'litigo ota l'bris.)

Ah! si! So m'hi exaltat

Guimet... (Com disfruta! Pillo!)

Dupris tal humiliacio!

per un negre! So in sulfuro!

(Quinet s'aparta al venterí la
ura.)

(Al dubura)

Nina! No veus que procuro
darte una satisfaccio!

(Quinet s'hi acosta Vilaplum
segneix mes dol.)

E'agradaria que t des
una satisfaccio.

Qui-

(Content.)

Si senyor ja ho crech!

Vilaplum indignat li dona
punchades de pen i cops de

botiga.

Oh! si!

Vila-

Canalla! Pillo! Gè, ves!
Socorro!

120

qui

Scena ultima.

Vito Antonia, & Harmon.
Carletto.

=

Que hi ha?

Que ha estat?

(Dau a quinut.)

Vint duros per tu! Nihi!

(Alaplan)

Parli.

to

ham-

ut-

ham-

Qui-

(Nient jingit)

Ye je je!

Vita-

Comensaba à darli

satisfaccio.

(A quin)

No es vritat?

(Nint)

Qui-

(Nint)

Ye je je!

Nam-

M'agrada via

veureho.

(I'asuen.)

Vaja, home, segueyi!

Qui-

Go, ja u tinch pron.

Car-

(Paip à vilaplum)

(No cedeipil!)

don-

(i noster pot)

(Valor! Que li costaria.)

nam-

Cinck duvos van que no ho fa!

vila-

Van! (Devant de tanta gent!)

(i quin)

Señor Guimet! (Quin torment!)

D. Guimet! (Cinck d'acosta
las distancias!) Yo... ab motiu...

(el enlata)

Aquantum aipò que in tenta!

(i li don i l'ligi)

La ma!...

(Allarga la un' i quin que
hambé li li don.)

Qui-

Cingui.

Vila-

(Quina afronta!)

Qui-

by!

(Vilaplura l'hi ha set un
al apretoli)

Vila-

(Daiç à quim)

(Vint duros per tu! Nin!)

qui Je je' je'

Nam-

Be, pero aipò

no es cap satisfaccio.

Vila-

meave

no estich lert!

(Ch dubna)

J. Quimet!

Chu-

(Daiç à adelnutse)

Abre!

Vila-

(et burlats)

Abguantim las mans. Fort! Be!

(et pinant)

Sentho molt lo que ha passat.
Conex que t'obra motiu...

(et burlats)

Abguantim ls pens. Be!

(Donc una cosa a quin)

Viu!

Nam-

(que no ha vist la cosa)

Ja n'hi ha prou. Vost^{re} hi ha enganat.
(Un home que aïpis s'humella
per un criat, no es susceptible.)

Obu-

(et dilatant)

Mit gracias.

(Sembla impossible!)

(Al Vilaplau)

Aquí te la meua filla.
y ls cinch duros.

(ls hi dona)

(al Quim)

Vila-

Dona persona

lè; à compte.

(Dona à Quim ls cinch duros.)

Don-

y jo, com podrè

pagarli?

Vila-

Ja li donè

mes tant; no vauigí depressa.

Vila-

(al Endet)

Deus! No ho haguera dit ningú;
no es susceptible!

Car -

M! Es clà,

aquí l'únic porch singla
l'únic susceptible és tu!

Donc -

Mil gràcies! Guina sortida!
Tot viatjant t'ho explicaré

Donc -

(Se l'publica)

I als senyors! Que ls hi dicem!
I als senyors que ls dicem!
No ho sé!

Car -

Jo'm sofoco desseguida!

Vida

(Abd. Hannon)

Quell un aplauso!

Donc

Ah! sí!

Vila-

Es clà!

Nam-

Demaril y l te segu.

(Al orgull.)

Vila-

No demano re a ningú
vostè me l demanava!

(D'apò pel coll)

Nam-

Que fa! Deixi anà! (Es atroz!)

Vila-

Fins que aplaudeixin!

Nam-

(Al públich)

Verden!

(Al públich aplaudien)

Vila-

(Al Nam)

Gracias!

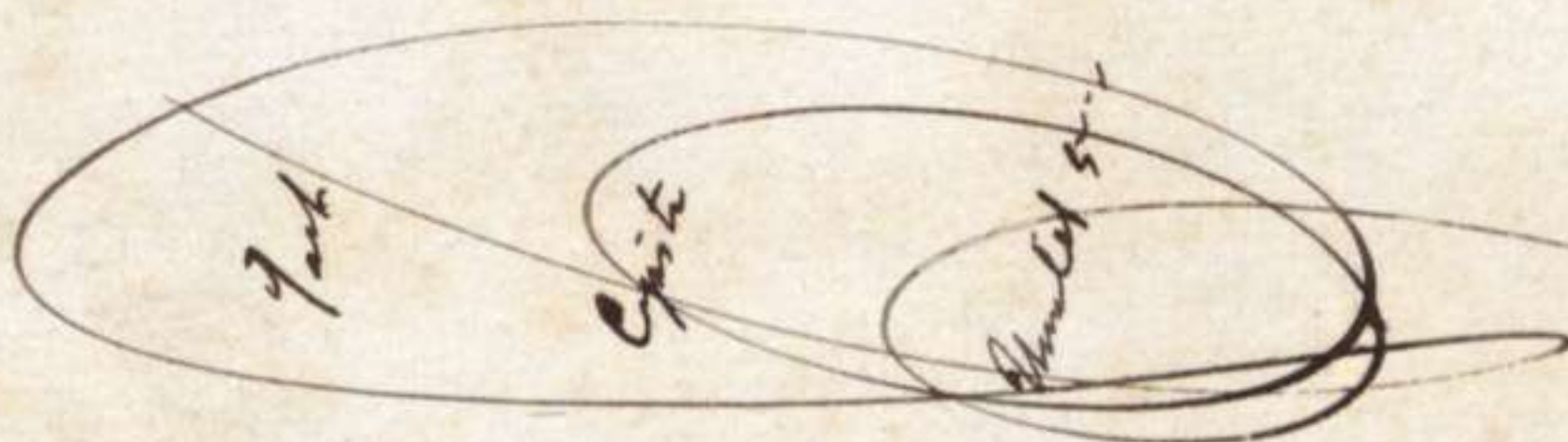
Nam-

De re! l gust es meu!

(Al públich)

Desgraciat! Be un rey al còs!

George Washington

1797

